часоветѣ тръгна къмъ дома си, той спираше всѣки срѣщнатъ гражданинъ и хвалѣше своя ученикъ, младия учитель Милко . . .

Другитѣ учители пъкъ се чудѣха какъ да се оплачатъ отъ тоя вироглавъ младежъ, който всичко върши на своя глава . . .

И градътъ се раздѣли на две. По-младитѣ граждани, бащи и майки на ученицитѣ, бѣха съ учитель Милко и учитель Ненко. А старитѣ, чорбаджиитѣ и кметътъ бѣха противъ младия учитель . . .

Наскоро следъ това учитель Милко свика въ училището родителитѣ на ученицитѣ. Предъ тѣхъ той държа сказка за науката и училището и много остро говори противъ старото училищно здание, което прилича на кошара за добитъкъ, а не за училище. . . То е срамъ за града и разсадникъ на болести за ученицитѣ. Младиятъ градски лѣкарь подкрепи Милко. И той каза, че старото училищно здание, наистина, е опасно за здравето на ученицитѣ..

Това вече окончателно раздѣли града на два лагера. Младитѣ, съ учителитѣ Ненко и Милко на една страна, и старитѣ на друга.

Градътъ кипѣше. Всѣки праздникъ почнаха да ставатъ събрания и всѣкѫде се говорѣше за ново училище.

Зимата изтече. Грѣйна пролѣтно слънце чудно и свѣтло. Градътъ се събуди. Младитѣ наделѣха и единъ прекрасенъ день започнаха да копаятъ въ училищния дворъ, да строятъ ново училище.

Учитель Ненко и всички родители ликуваха. Учитель Милко припкаше цѣль день покрай постройката, нареждаше, наглеждаше, сякашъ своя кѫща строеше. Това не харесваха чорбаджиитѣ. И единъ день градътъ бѣше потресенъ отъ грозната новина:

— Учитель Милко бѣше уволненъ! Уволненъ, за да се умири градътъ!

Плакаха ученицитѣ му, плака учитель Ненко, плакаха много родители за младия учитель . . . Плакахме и ние чиноветѣ, а най-много плакахъ азъ за моя милъ ученикъ и учитель! . . .

Учитель Ненко остана като гръмнатъ. Той събира гражданитѣ, прави митингъ за учитель Милко, не и не... Тогава учитель Ненко разсърденъ си подаде оставката,